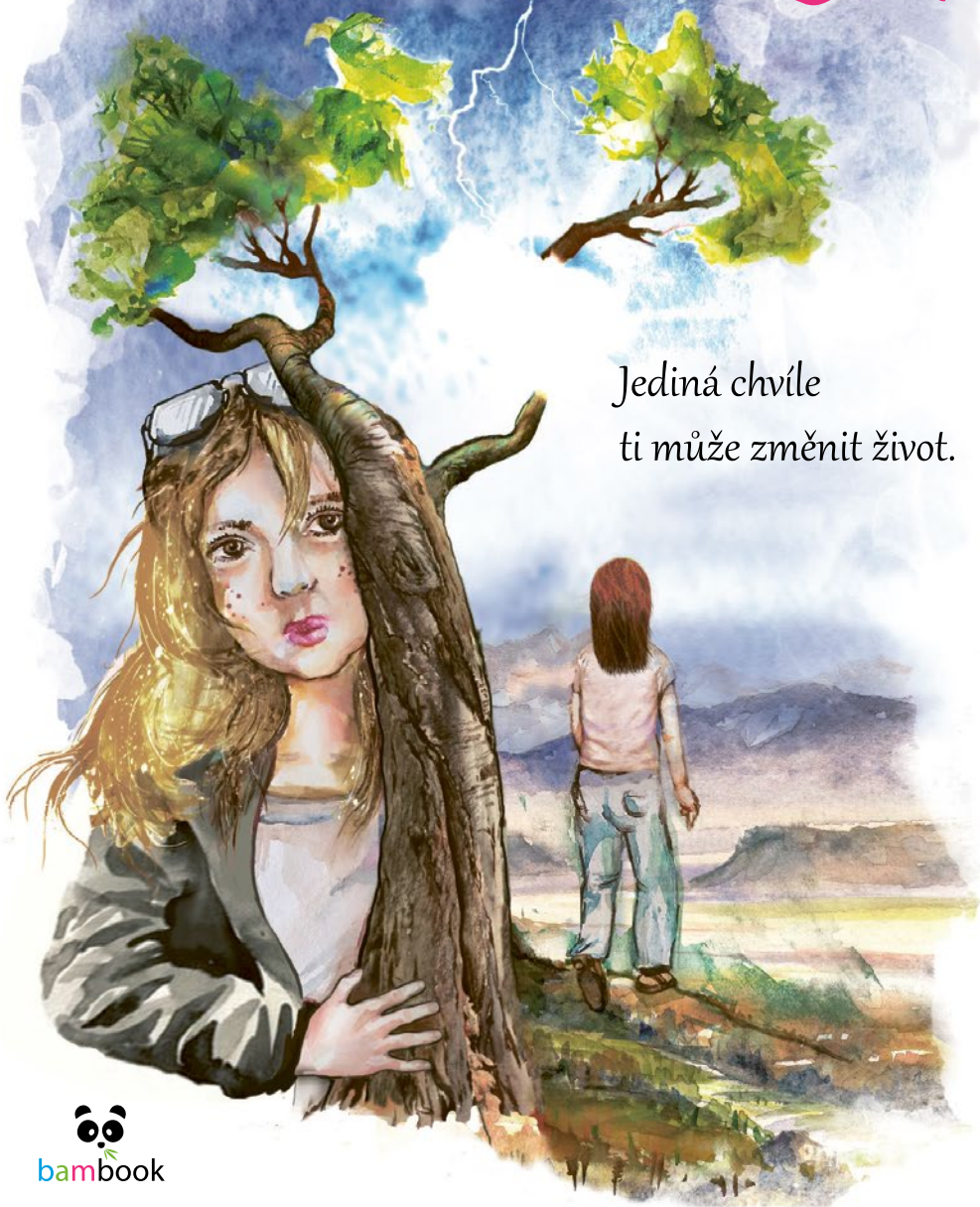

Jolana Dajbychová

JINÁ, ALE POŘÁD JÁ

Jediná chvíle
ti může změnit život.

Jolana Dajbychová

JINÁ, ALE POŘÁD JÁ

Mým úžasným dcerám

(Tím samozřejmě nepadá vyklízení myčky, vynášení koše, krmení a venčení naší Bětky, ani nic z toho ostatního, čemu tak „rády“ věnujete svůj čas :-).)

TEĎ

Petra sleduje, jak se vzdálenost mezi ní a ostatními spolužáky pomalu zvětšuje. Všichni se nemůžou dočkat, až jim dá učitelka u kašny rozchod, a tak skoro běží. Jí se ale nechce. A nemění to ani pomýšlení na dortíky v cukrárně, kterých si s holkama naplánovaly sníst každá alespoň pět.

Po návštěvě výstavy z konce minulého století se jí v hlavě vyrojilo příliš vzpomínek. Už si myslela, že je z toho venku, jenže prohlídka věcí připomínajících ten nejzvláštnější rok v jejím životě přivanula vzpomínky, kterých se teď nedokáže zbavit. Ani představou půlkilového větrníku.

Jak šly dny, týdny a měsíce, snažila se pomalu najet do známých kolejí svého života, ale když nad tím teď přemýšlí, stále přesně neví, co si o té chvíli, anebo vlastně celém roce má myslet. Jistá si je jedině tím, že se jí všechn ten čas vryl do srdce, vpil do krve a vtiskl až do konečků prstů.

Uklidňuje ji, že všechno nakonec sepsala, protože jednou, jednou tomu možná nebude věřit ani ona sama.

Jde za ostatními, hlavu plnou myšlenek na slova, věty a celý příběh, který nedávno konečně sepsala do deníku, a ač je krásný slunečný den, začíná jí být čím dál víc chladno. Kostelní zvon právě odbíjí celou hodinu: „BIM BAM, BIM BAM...”

Otře se zimou a vybaví si první stránku a první slova svých zápisků...

DENÍK

Květen 2021

Z nosu mi odcházejí poslední bublinky vzduchu, žádný další už v plicích nezůstal, znovu nadechnout se nemůžu a začínám opravdu panikařit. Snažím se něčeho zachytit, ale ruce jen sklouzávají po zabahněných kořenech a kamení. Skoro nic nevidím, protože bahnem zakalená a k tomu krví zabarvená voda mě nenechá dohlédnout dál než na pár centimetrů. Sápu se nahoru ze všech posledních sil a na jednu cítím, jak sevření někde dole povolí. Rychlé tempo, další a... uff (!), matně rozpoznávám denní světlo prostupující ke mně dolů skrze povrch vody. Touha žít mě žene stále výš a já konečně hlavou rozrážím poslední kapky hladiny!

Snažím se do prázdných plic vdechnout co největší množství vzduchu, aniž bych otevřela oči. Ale to jsem udělat měla, protože než odlepím víčka od spodních řas, ucítím na obličejí náraz něčeho sypkého. A znovu a zase. Nechci to vzdát. Teď, když jsem přežila vodu, neudusí mě přece něco jiného! Ze všech sil se snažím vyprostit pravou ruku z nánosů, který už začíná obtěžkávat celé moje tělo, a pokouším se odstranit z očí co nejvíce toho marastu. Vidím sice špatně, ale vidím. I v tom přítmí rozpoznávám stěny tmavého stísněného prostoru. Jsem na smrt vyděšená, protože začínám tušit, že to, co mi znovu padá na obličej a zasypává zbytek těla, je studená černočerná hřbitovní hlína. Už zase nemůžu dýchat...!

Já vím, popis snu je asi divný začátek deníku. Ale je pět hodin ráno a já nemůžu spát, protože se mi zdál zase tenhle

sen, protože mě znovu dohání minulost. I když se během dne snažím nevzpomínat, noc mi to nedovolí. Mozek znovu a znovu přehrává vzpomínky, které mé sny plní po okraj panikou a strachem. A když se mi občas zdá něco z těch hezkých chvil, když je mi dovoleno se alespoň ve spánku vrátit třeba ke své lásce, trvá to jen okamžik. Podvědomí se bohužel rozhodlo, že mi bude pořád dokola servírovat hlavně to špatné, co se tenkrát stalo.

Už nemám sílu se k tomu všemu vracet, jsem unavená a potřebuju začít zase normálně žít. To mi ale vzpomínky nedovolují. Prolézají mými myšlenkami jako přiotrávené myši a hlodají. Nejvíc v noci, ve snech...

„Sepiš to! Co jsi zažila, je neuvěřitelný, a už chápu, že něco takovýho nemůžeš vyhnat z hlavy a že se ti o tom pořád zdá. Tak třeba když všechno hodiš na papír, konečně to v sobě uzavřeš...“ poradila mi před nějakou dobou má nejlepší kamarádka. A já se konečně rozhodla, že ji poslechnu a že to teda zkusím.

A právě teď je asi ta pravá chvíle. Zase ten sen, zase ty vzpomínky! Takže...

Jmenuju se Petra a ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, je mi třináct – UŽ ZASE! Ale k tomu až později.

Musím začít od začátku, protože až časem se ukázalo, kolik zdánlivě nepodstatných, a přitom tak důležitých okamžiků jsem prožila, než v mém životě nastal ten neskutečný zvrat. Předem jsem samozřejmě nemohla tušit, co všechno

se za nějakou dobu stane, a tak jsem se nad zážitky a událostmi, provázejícími můj zatím celkem poklidný a někdy až nudný život, nijak nepozastavovala. Ale měla jsem!

Přemýšlím, kdy to všechno vlastně začalo, a jako lusknutím prstu mi v hlavě vyvstane vzpomínka na jeden horký květnový den zhruba před rokem...

Květen 2020

Bylo strašné vedro a já měla pocit, že se konce školy snad ani nedočkám. Seděla jsem úplně rozpálená na terase a přemýšlela, že kdybych vzala do ruky vajíčko, bude během pár minut uvařené natvrdo. Abych se nakonec neuvařila sama, vrátila jsem se raději do pokoje potměného zataženými závěsy. Ty alespoň trochu vlnu venkovního horka tlumily.

Nejraději bych se někde smočila, ale jako vždy mi hned došlo, že se plavat bojím – přesněji, že to vlastně ani neumím – a rychle jsem tu představu zahnala. Já vím, v tomhle věku je to ostuda, jenže co naplat, voda mě děsila. Jasně že ve sprše nebo ve vaně jsem si libovala, ale jakmile mě nutili vlézt někam, kde nebylo vidět dno, šly na mě mdloby.

Všichni se to zpočátku snažili změnit, naléhali i slibovali, ale marně. Vlezla jsem maximálně do bazénu. Mělkého. Moře patřilo k mým milovaným místům, ale užívala jsem si jenom jeho břehů nebo se nechávala vyvézt na matraci. Táta, a vlastně i brácha, se už ani nesnažili mě z té matrace shodit. Za ten hysterák, který pak nastal, jim to pobavení totiž nestálo.

Někdo se bojí myši nebo pavouků, jiný třeba výšek, no a já, já prostě odmítala uvěřit vodě, že když budu hýbat pravidelně rukama a nohama, nepotopím se, ale poplavu. Nikdo nevěděl, proč to tak mám, a všichni se s tím postupem času smířili.

Tedy až do tohoto odpoledne, kdy právě po mých úvahách na smočení vlítla do pokoje mamka s nadšeným výrazem. Málem jsem ani nestačila odhodit mobil, jak mám ve zvyku, když ke mně někdo vtrhne. Jen tak tak jsem ještě stačila popadnout učebnici.

„Co děláš, Peti? Neruším?“ zajímala se, ale rovnou si přisedla na postel.

„Co asi, učím se,“ zalhala jsem a ukázala přitom na rozevřenou učebnici. Dalo se čekat, že má pro nás vymyšlenou nějakou domácí práci, a mně se do ničeho rozhodně nechtělo. Komu by se taky chtělo v takovém horku?!

Máma pracuje jako sestřička u táty v ordinaci a domů chodí většinou docela ztrhaná. Potřebuje pak nějaký čas a kafe, aby se dala zase do kupy. Proto mě překvapil její záhadný úsměv, když si přisedla.

„To nebude na dlouho, Peťulko. Možná mám řešení! Víím, kdo by nám mohl pomoci s tou tvou vodou!“ Nadšení z ní sršelo, jako by snad ten den vynalezla lék na nějakou nevléčitelnou chorobu...

„Ale já už to zkoušet nechci!“ nenechala jsem se tím jejím nadšením nakazit. V hlavě se mi hned vyrojily vzpomínky na pokusy různých trenérů plavání i na sezení u dětských

psychologů. Každopádně jsem znovu nic podobného absolvovat nehodlala. Mamka se ale opět záhadně usmála a připosedla si ke mně blíž.

„Mám kamarádku, teda spíš bývalou spolužačku. Ona byla vždycky taková zvláštní, víš, ale jinak pohodová holka. Dnes jsem ji po dlouhé době potkala u nás na poliklinice a trochu jsme se zapovídaly.“ Asi aby mě už předem uklidnila, začala mi při tom vyprávění hladit záda. „Zabývá se vážně zajímavými věcmi. Vykládá horoskopy, pěstuje bylinky...“

„Takže čarodějnice!“ skočila jsem jí do řeči.

„Nech mě laskavě domluvit, jo?! Jak už jsem říkala, vykládá horoskopy, pěstuje bylinky a hlavně – dělá regresní terapii!“

Vytřeštila jsem oči. „Co to je, proboha?!“

Máma mě hned začala uklidňovat: „Možná to zní hrozně, ale než se budeš vztekat, nejdřív si poslechni, co mi o tom říkala. Je to prý skvělá terapie pro lidi, co mají různý fobie. Prý to opravdu pomáhá! Třeba by sis mohla letos konečně užít moře naplno! A taky ten kanál ve Francii. Nemám z toho vůbec dobrý pocit, když vím, jak ti tyhle věci vadí.“

„To sice jo, ale doma na zadku sedět taky nechci a moře mám ráda. Nemusím v něm plavat. Vždyť už jsem vám přece stokrát říkala, abyste mě pořád neřešili. Ty vaše nápady, že budeme jezdit jenom na túry a na kola, jsme už snad probrali, ne?! Já s mořem nebo kanálem problém nemám, to řešíte pořád jenom vy!“ snažila jsem se mámu odradit od rozebírání další možnosti, jak se zbavit mé fobie.

Jenže jí ten plán už předem úplně pohltit, aniž bych já vůbec tušila, o čem to vlastně mluví. „Marcela – to je ta má známá – už takhle pomohla spoustě lidem, tak proč by to nefungovalo zrovna na tebe?“ Zase na mě hodila ten svůj ohromně nadšený úsměv.

„A to je jako nějaká hypnóza nebo co?!“ zeptala jsem se zděšeně.

„To právě ne, neboj! Budeš úplně při smyslech. Terapeutka ti jenom pomůže rozpomenout se na určitý potlačený události z minulosti, který mohou ovlivňovat tvůj život teď. A může to být z doby, kdy jsi byla třeba batole, anebo klidně i něco z minulých životů.“

Chtěla pokračovat dál ve svém výkladu, ale já se neudržela: „Myslíš třeba, že jsi mě nechala moc dlouho cákat se v bazénku? Anebo osobu s mou duší někdy ve středověku hodili do vody, aby se naučila plavat, a pak ji někdo topil?“ nešlo mi škodolibě se neusmát.

„Možná že i utopil!“ dodala máma a mě úsměv zase hned přešel.

„A na to si mám případně jako vzpomenout, jo? Jak jsem se třeba topila, protože mi někdo držel hlavu pod vodou?“ vybalila jsem na ni.

„Zní to asi dost děsivě, ale Marcela říkala, že pokud tam nějaké trauma bylo, pomůže ti jím několikrát projít a tobě to pak nakonec skutečně pomůže, protože si uvědomíš, co se vlastně kdysi stalo.“

Chvilku jsem nad tím přemýšlela a pak jsem se mámy zeptala, jestli ona skutečně věří na minulé životy.

„Nikdy jsi nemluvila o tom, že těmhle nesmyslům věříš. Spíš jsi mluvila opačně. A po mně teď chceš, abych něco takového vyzkoušela. A co když to je skutečně pravda? Já v žádném případě nechci umřít, a už vůbec ne skoro ve třinácti (!), i když bych pak zase obživla!“ Mámu nadšení z dobrého nápadu úplně přešlo.

„Máš pravdu, je to dost hrozná představa. Jak nad tím teď přemýšlím, už mi to zase jako tak skvělý nápad nepřijde.“ A tím jsme celou diskusi uzavřely. To bych ale nebyla já, kdybych hned, jen co za mamkou zaklaply dveře, nesedla k mobilu a nezačala googlovat. Zadáni znělo jasně: „*REGRESNÍ TERAPIE*“.

Ač mě postupné zjišťování informací z jedné strany děsilo, musím přiznat, že ze strany druhé jsem začala o hlubinné regresní terapii stále častěji přemýšlet.

Kdybych tenkrát tušila, co všechno se povídáním s mámou postupně rozjede, určitě bych se všem dalším informacím ohledně téhle terapie vyhnula obloukem. Jenže to já právě tenkrát netušila, a tak jsem hltala všechno, co se o regresi dohledat dalo.

VANDA

Druhý den ráno jsem si hned po probuzení uvědomila, že je poslední pátek v měsíci, a tudíž se, jako každý jiný poslední pátek v měsíci, jede do Smolína. Ne že bych babičku neviděla ráda. Na to, kolik jí je, vypadá skvěle, je bezva a rozumím si s ní teď snad víc než s našima, ale trávit víkend s rodičema, přítroublým bráchou a ještě v takovém prdelákově (kupodivu slova naší babičky), to se mi vůbec nechtělo.

I když nebylo třináctého, k tomuhle pátku by se takové datum nepochybně hodilo. A protože jsem ještě netušila, co všechno se mi v následujících měsících přihodí, myslela jsem, že je to ten nejhorší den mého života!

Ve škole mi hned v šatně moje nejlepší kamarádka Vanda s brekem oznámila, že se o prázdninách stěhují do Brna, protože tam její táta dostal lepší práci. Začala vzlykat a za pár vteřin už se po její baculaté tváři kutálely slzy. Měla jsem ji vážně ráda a rozuměla si s ní jako s nikým jiným na světě a tenhle den mi najednou došlo, že už nebudu mít s kým rozebírat kluky, že už nebudu mít parťáka na všechno to hihňání, které jsme si spolu tak často užívaly. Po prázdninách už tu nebude Vanda, která by mě chápala, když budu našťvaná na rodiče nebo na bráchu anebo třeba na celou školu i se školníkem. Měla jsem pocit, že se mi zbořil svět.

Blížilo se zvonění, tak jsme si jen s Vandou rychle slíbily, že něco vymyslíme, než začnou prázdniny, protože nás nic a nikdo

nerozdělí! Obzvlášť ne ten nesmyslný nápad se stěhováním do Brna!

SMOLÍN

To odpoledne se mnou nebyla řeč. Máma mi jako vždy vyčítala, že se balím hrozně pomalu, tátu znervózňovala představa páteční dopravy a Honza si dělal, co chtěl, protože mamka mu věci samozřejmě zabalila. Jeníček – mazánek!

Připadala jsem si jako pátý kolo u vozu. Všechno mi vadilo, všichni mě štváli a měla jsem té naší rodinky už plný zuby.

A jak jsem tak v duchu na všechny nadávala, utíkala cesta k babičce snad rychleji než obvykle.

Blížili jsme se k tátově rodné vesničce a já už z dálky viděla věž místního kostelíku. Napadlo mě, že mám tohle místo vlastně moc ráda. U babičky nás vítala vůně bábovky a pes Puňta, kříženec snad všech známých i neznámých plemen. Možná proto to byl nejlepší pes na světě! Honza se s ním začal hned muchlovat, ale já ne. Chtěla jsem, aby nikomu neuniklo, že mám pořád špatnou náladu a že si ji nehodlám ničím a hlavně nikým zlepšit. Moje rozhodnutí ale nakonec překazila babička, protože je taky tvrdohlavá (to mám asi po ní), a když se rozhodne mě rozesmát, ví přesně, co říct.

Stačilo tedy, když se zeptala: „Tak co je na těch vašich internetech nového, Petruško?“

A už jsem se neudržela. „Na internetu, babi. Je jen jeden!“ smála jsem se od ucha k uchu. Babiččina bábovka mě pak zlomila definitivně.

Špatná nálada byla fuč a já se začínala těšit na to, jak si užiju sobotu a neděli u babičky. Myslela jsem, že to bude víkend jako každý jiný, ale právě tyto dny byly důležitější než všechny ostatní, které jsem kdy ve Smolíně prožila. Tenkrát mi to tak nepřipadalo a spojitost se vším, co se následně stalo, jsem si uvědomila až mnohem později.

V sobotu mamka pomáhala babičce s úklidem a táta se snažil opravit rozbitý sušák na prádlo. S Jendou jsme proto raději vypadli ven a jen se poflakovali po okolí. Pár dětí ze Smolína jsme znali, ale žádné velké kamarádění to nebylo. Tedy Honza by chtěl, já ne. Měla jsem Vandu, holky ve třídě, a to mi stačilo.

Rozhodli jsme se zajít k rybníku. Bráchovi sice pár minut trvalo, než mamku přemluvil, aby se mohl smočit, ale nakonec povolila. Ani jsem nic jiného nečekala, protože šlo o našeho mazánka! Před cestou nás ještě odchytil táta a předal nám recept pro paní Šípkovou. Tatka je obvoďák, a i když má ordinaci ve městě, chodí k němu dost lidí i z okolních vesnic, včetně paní Šípkové.

„Vyřiďte paní Milušce, že jsem jí to napsal radši rovnou třikrát, aby nemusela čekat každý měsíc na nový recept. A pozdravujte ji ode mě!“

Konečně nastal čas vyrazit. Sluníčko páliło a já se rozhodla, že si alespoň smočím nohy ve vodě. Cestou jsme se zastavili

v malém krámku na náměstí. Naši nám dali peníze na nanuka, tak by byla škoda toho nevyužít. Pan Standa (tak mu tady říkali všichni), který v obchůdku prodával, znal snad všechny děti z okolí. Kupodivu si pamatoval i nás, ač jsme nepatřili mezi místní.

Přivítal nás širokým úsměvem: „Á, Petruška a Jenda přijeli obveselit babičku. Ta má jistě radost!“

Pan Standa se mi líbil. Nevěděla jsem vlastně proč, ale když se na člověka usmál, zahrálo to u srdce. Měl taky strašně hezké pomněnkově modré oči, a i když mu už vlasy trochu šedivěly, byl to pořád hezký chlap... Tak to aspoň říkala mamka.

Když v krámku nenakupovalo zrovna moc lidí, povídal si s námi o všem možném. Zajímalo ho, jak se nám daří ve škole, na jaké chodíme kroužky nebo kam se třeba chystáme na dovolenou. Zdál se být opravdu fajn. Babička vždycky říkala, že je hrozná škoda, když takový člověk nemá děti. A jednou, když byl Honza menší, zeptal se ho, proč ty děti vlastně nemá.

„K dětem bych musel mít taky nějakou ženskou. A holkám, těm já nosím smůlu...“ Pak jen smutně pokrčil rameny, mávnul rukou a se slovy: „Takhle je to lepší!“ odešel pro něco do skladu. Když se vrátil, Honza ještě vyzvídal, proč si myslí, že holkám nosí smůlu.

„Protože mám někdy úplně hloupé nápady a nedomýšlím konce...“ povzdychl si on a už se o tom nechtěl bavit.

ČERNÝ ROK

Usadili jsme se na lavičku před krámem a vychutnávali si každý svého nanuka. Jenda byl zase jako čuně, a tak jsem mu hned připomněla, že to u mámy schytá. Začal chrochtat a dělat u toho různé obličejy. Uklidnil se až po tom, co uviděl, že se k nám šourá stará paní.

Ta se při pohledu na zapatlaného bráchu začala smát: „Je to asi dobrota, vid’?“ Honza souhlasně přikývl a paní si k nám přisedla. „Vy jste děti od Fialů, že jo?“ Než jsme stačili vůbec odpovědět, podívala se na Honzu a usmála se: „Ty seš celá maminka!“ A asi aby mi to nebylo líto, dodala: „No a ty jako bys tátovi z oka vypadla!“

„No, říkají nám to všichni,“ souhlasila jsem, protože to byla pravda.

„Dlouho jsem vás neviděla a hrozně jste vyrostli! Asi z vás má babička radost, co?“ Strašně ji zajímalo, jak se má táta a co babička a to její bolavé koleno. Hned mě napadlo, že to bude asi nějaká místní drbna. Když už jsme se chtěli zvednout, přiřítla se k obchodu dodávka.

Z dodávky pomalu vylezl obtloustlý plešatý chlap, vzal nějakou bedýnku a šel dovnitř do krámu. Stará paní se ušklíbla a prohodila: „Zvláštní... Tolik neštěstí a tak spokojený člověk!“

„Jak to myslíte?“ nedalo mi se nezeptat. „Kdo to je?“ Místní zpravodajka se nenechala dlouho pobízet a začala nadšeně líčit příběh pana Slámy.

„Přišel kdysi do Smolína za prací, kterou mu dohodil jeho kamarád. Pracovali spolu tenkrát na stavbě nějakého domu a ten jeho kamarád, který tady bydlel se svojí manželkou a malou dcerkou, přišel na té stavbě o život.

Potom zřejmě smutek Slámu a manželku toho jeho kamaráda sblížil natolik, že se vzali. Jenže ona zůstala tak nějak smutná i po svatbě a její dcera vlastně taky. Pak začala ta malá dokonce nějak bláznit a nakonec ji našli mrtvou na hřbitově u hrobu jejího táty. Ještěže hlína tenkrát úplně nezasypala i tu holku od Šípkových, když tam byla s ní!“

Po této větě se na nás podívala, jako kdyby čekala na náš souhlas. Pak se zahleděla někam do dálky a s povzdechem pokračovala: „Na dlouho ale osudu, chudák ta malá Šípkovic, taky neutekla!“ Smutně se zamyslela: „A aby toho neštěstí nebylo málo, nakonec paní Slámová skočila pod vlak. Asi už to všechno neunesla!“ uvažovala nahlas. Zřejmě jsme oba s bráchou koukali jako opářený, protože dodala: „Smolín, tak se nedivte! Smůla tu číhá na každém kroku! A ten rok to jenom potvrdil. Ne nadarmo se mu začalo říkat *Černý rok!*“

Pak chvíli pokyvovala hlavou. „Člověk by si řekl, že z toho bude Sláma úplně na dně, ale on se za krátký čas oklepal a znovu se oženil. No, budiž mu to přáno! Po takovém neštěstí! A jak jsem říkala, teď je to spokojený člověk. Tenkrát mu zůstalo stavení a nějaké peníze, takže po revoluci nezačínal s úplně holým zadkem. Patří mu teď kde co. I tenhle krám. Jen se divím, že u něho Standa pořád pracuje... Já bych s tou jeho

hamounskou povahou nevyšla!“ Ale to už si brumlala spíš pro sebe, protože my konečně pomalu odcházeli.

„Upřímně, vůbec jsem nepochopila, co to vlastně všechno vyprávěla. Mlela pátý přes devátý!“ vypadl ze mě otrávený komentář, když jsme byli z jejího dohledu. „Tolik o tom plešatým chlapovi vědět nepotřebuju!“

Honza jen pokýval hlavou: „Ani já ne! Klasická drbna, no!“ Ale než jsme došli k bytovkám, nedalo mi to a přemýšlela jsem nad jejími slovy o té holce od Šípkových. Táta kdysi mluvil o tom, že Šípkovi přišli o obě děti při nějakém neštěstí, jenže to jsem byla ještě hodně malá, a tak jsem si nedokázala vzpomenout, co se jim vlastně stalo. Čím víc mi to vrtalo hlavou, tím méně se mi k paní Šípkové chtělo...

MILUŠKA

Paní Šípková – Miluška – nás už čekala. Jako vždy měla vlasy smotané do malého drdůlku, který držela pohromadě spona ve tvaru lístku. Oblečená byla jako z minulého století a v ruce držela tužku, protože právě když jsme zazvonili, luštila nějakou křížovku. Vůbec mě nepřekvapilo zjištění, že než šla do důchodu, dělala prý celý život v městské knihovně knihovnici. Nic jiného by se mi k ní ani nehodilo. Byla jen o něco málo starší než babička, ale kdybych to nevěděla, nevěřila bych. Působila docela sešle, unaveně a hlavně smutně. To všechno asi

proto, že žila dlouhou dobu sama a prožila to, co prožila. Měla pro nás připravený jablečný mošt a výborný štrůdl. Zatímco jsme ho do sebe cpali, ona se vyptávala, co je nového. Vůbec jsem nechápala, proč se o ní říká, že nemá ráda lidi. K nám se chovala vždycky moc hezky. Možná si nás oblíbila, protože jsme jí připomínali její děti (alespoň tak to často říkala). Jenže když na ně občas padla nějaká otázka, byla skoupá na slovo. Asi by ji takové vyprávění pořád hodně bolelo...

Všude po bytě měla jejich fotky a na skříňkách výrobky, které nosily ze školy. Přišlo mi zajímavé, že se její děti jmenovaly přesně obráceně než já s bráchou. Jana a Petr – Petra a Jan. A právě když jsem kousala poslední sousto štrůdlu, vyprávěla paní Šípková, jak ji překvapilo, když s mojí babičkou nedávno zjistily zajímavou věc. Narodily jsme se totiž s Janou ve stejný den, jen já o mnoho let později. Najednou mou pozornost upoutala nová fotka na polici. Byly na ní obě děti a právě nakrojovaly dort.

„Ten ukousnutý kus není na fotce vážně vůbec vidět,“ podotkla jsem úplně bezmyšlenkovitě a Miluška na mě vyvalila oči v údivu.

„No ty jsi bystrozraká!“ užasla. „A my si s Pavlem (to byl její muž) mysleli, že když ten dort správně natočíme, nikdo si toho nevšimne!“ Zírala zblízka na fotku a nechápavě kroutila hlavou. „Já to teda nevidím ani teď!“ Hlava mi nebrala, proč jsem to vlastně plácla, ale nějak se mi do mysli vkradl neodbytný pocit, že tam nějaký kousanec určitě je...

Z fotografie vedle se na nás usmíval pan Šípek. Říkalo se, že odešel, když přišli o obě děti. Prý to v tom bytě nemohl vydržet a Miluška zase nemohla odejít pryč. Přemýšlela jsem, co se Janě a Petrovi mohlo stát, a slíbila si, že to od táty co nejdřív zjistím. Jenže do odpoledne jsem to pak úplně zapomněla a na nic se táty nezeptala.

KALUŽ

Na břehu Velkého rybníka se cákali kluci z vesnice a Jenda se k nim přidal. Chvilí trvalo, než se ho uráčili vzít na vědomí, ale pak je začalo bavit, když předváděl tonoucího slona.

Tak u toho být fakt nemusím (!), proběhlo mi okamžitě hlavou. Rozhodla jsem se, že půjdu raději o kousek dál, ke Kaluži. Tak tady nazývali malý rybníček, který byl s Velkým rybníkem spojený hrází a koupat se v něm nesmělo. Všichni říkali, že je to nebezpečné, protože je na dně spousta drátů, sítí a jiného harampádí, které sem naházeli vojáci těsně po válce. Naši ani babička by asi neměli radost, kdyby věděli, kam právě mířím, ale Kaluž přímo lákala k rozjímání.

Přešla jsem po dřevěné lávce na ostrůvek velký asi tři na tři metry, abych byla z dohledu Honzy i jeho „kamarádů“.

Zdálo se mi docela vtipný, že i takhle malý rybník měl svůj „ostrov“. Rostla na něm jen tráva, nějakých pár keříků a zhruba uprostřed trůnil starý pařez. Robinson by tady jistě dlouho

nepřežil, ale pro moje nicnedělání se to jevílo jako úplně ideální místo!

Babička nám vždycky říkala, že to bylo chytré řešení, když tady kdysi vybudovali Velký rybník a Kaluž, protože díky hrázím, kterými můžou vodu regulovat, nemusí mít místní strach ze záplav.

Tvrdila, že i podle toho je ta místní pověra o smůle ve Smolíně hloupost. Pokud by to prý platilo, už dávno by tam všechno zatopila voda. A Smolín teď naopak vzkvétal. Babička mu sice říkala „prdelákov“, ale z malé vesničky se stala postupem let vesnice středisková, kde přibyla spousta lidí i domů.

S myšlenkami na babiččino vyprávění jsem si potom sedla na travnatý břeh ostrůvku a spustila nohy do vody. Voda byla ještě hodně chladná, ale v tom vedru to byl úžasný pocit. A jak jsem si tak šplouchala nohy, vybavila se mi vzpomínka na to, jak nám táta nedávno opět vyprávěl o své krabičce poslední záchrany neboli jak říkal: „kápézetce“.

Když byl ještě malý kluk, vzal plechovou krabičku po svém dědečkovi a do ní dal vše, co mu přišlo důležité pro případ, že by se někdy potřeboval zachránit. Provázek, malou svíčku, zápalky, kousek papíru, tužku, knoflík, hřebík, kapesní nožík, snad i kousek papíru na případné zapálení ohně. Už jsem si ani přesně nepamatovala, co všechno tam vlastně měl, ale v paměti mi utkvělo, že ji schoval právě někde na ostrůvku, kde jsem si zrovna máčela nohy. Ten se pak ale celý zatopil, a když pak táta krabičku hledal, už ji nikdy nenašel.

Vždycky říkal, jak velká je škoda, že o ní tehdy nikomu neřekl. Třeba prý mohla pomoci... Tomu jsem moc nerozuměla, ale došlo mi, že už jako malému klukovi tátovi záleželo na lidech. Možná proto se stal doktorem. Není tedy nic divného, když holka s mámou sestřičkou a tátou doktorem chce taky pomáhat lidem. Jen mě ještě nenapadalo jak a jediné, co jsem zatím pro své budoucí povolání zdravotníka dělala, bylo několikaleté navštěvování kroužku Mladý záchranář. Ostatní v tom sice nic zajímavého neviděli, protože členství spolužáků v různých sportovních klubech nebo věnování se třeba uměleckým zálibám přitahovalo pozornost bezpochyby víc než náplň v záchranářském kroužku, ale mně to bylo fuk.

Už jsem se zkrátka rozhodla, že jednou budu užitečná, že jako dospělá chci pomáhat druhým. Napadlo mě, že se stanu dětskou lékařkou anebo třeba psycholožkou. Ráda jsem totiž poslouchala příběhy druhých a ještě raději vymýšlela řešení, jak z těch jejich polízanic ven.

A jak jsem tam seděla a došla od kápézetky k nápadu být psycholožkou a povídat si na terapiích se zoufalými pacienty, vzpomněla jsem si na regresní terapii. Uvědomila jsem si, že pokud by to fungovalo a já se ocitla v jiném čase, bylo by možné prožít na pár minut zajímavé dobrodružství. Taky bych třeba mohla poprosit tu máminu známou, aby terapii zastavila, když by ten „můj film“ měl nějak špatně skončit. A od přemýšlení už nebylo daleko k závěru, že to prostě zkusím!

ÚŽEH?

Zavřela jsem oči a představovala si, jak to asi bude u máminy kamarádky Marcely probíhat. Jak psali v různých odborných článcích, bude mým úkolem nemyslet na nic kolem a jen si tak navodit svůj vlastní příběh. Okamžitě mě napadlo, že jsem třeba šlechtična v osmnáctém století. Úplně se mi před očima zjevovaly detaily šatů, klobouku a rudých šněrovacích střevočků, ale asi po půl minutě mi došlo, že přesně takhle nějak vypadala herečka ve filmu Sissi, a marný pokus o regresi mi vyvolal úsměv na tváři. Jsem trhlá (!), pobavila mě samotnou celá ta snaha o návrat někam do minulosti.

Pochopila jsem, že se sama svého strachu z plavání podobnými pokusy nezbatím a že nejlepší bude počkat opravdu až na Marcelu.

Začalo příjemně pofukovat, nohy ve vodě už mě záblý a já se rozhodla, že rozjímání i pitomin už bylo dost. Když jsem z vody vytáhla první nohu, vytřeštila jsem oči. Kaluž bývala vždycky zakalená, ale ne do červena! To nikdy! Vymrštila jsem i druhou nohu a v místě, kde se před chvílí jen tak šplouchaly moje kotníky, byla voda už úplně rudá. Rudá jako ty střevíce z mé představy, rudá jako krev!

Rychle jsem se na zadku odšoupala až k pařezu a kolena přitiskla k bradě. Naprosto vyděšená jsem několik minut zhluboka dýchala, abych se trochu uklidnila, a když se mi to po chvíli konečně podařilo, začala podrobná kontrola nohou

od lýtek až po chodidla. Nic, žádné velké a ani malé zranění. Konečně jsem se zklidnila úplně a získala jsem odvalu odlepit svá záda od pařezu a podívat se znovu na hladinu Kaluže hned pod ostrůvkem.

Klidná voda zakalená do nazelenalé barvy, tak jako vždycky. Nevěřila jsem vlastním očím a nechápala. Co to bylo? Přece nejsem blázen! Ale hladina rybníka žádnou odpověď nevydala. Jen se pozvolna nechávala šimrat mírným vánkem a mně pomalu došlo, že nastal čas se zvednout a vyrazit pro bráchu bez odpovědi. Ještěže pofukoval větřík, jinak by bylo v tom vedru na omdlení a nás ještě čekala cesta domů!

Najednou mi došlo, že asi znám vysvětlení. Já měla pravděpodobně halucinace z toho horka (!), světlo mi. To bude určitě úžeh! Proč nemám aspoň kšiltovku, já husa! Rychle jsem se sehnula k hladině a snažila se co nejvíc si namočit vlasy, abych si zchladila hlavu.

Když jsem pak u Velkého rybníka vyzvedávala Jendu, vůbec nechápal, proč už musíme domů. „To sluníčko strašně peče a já mám asi úžeh!“ vyslechl si poměrně pádný důvod, proč přestat protestovat.

U babičky jsem se pak musela povinně natáhnout na gauč a mamka mi dávala pravidelně mokré obklady na čelo. Domů jsem odjížděla s úplně zmrzlou hlavou, ale s klidem na duši, že všechno už bude v pořádku.

Ani ve snu by mě nenapadlo, jak jsem se tehdy mýlila a že ten zážitek u Kaluže neměl s úžehem vůbec nic společného!

PLÁN

Začátek týdne ve škole byl fakt šílený. Všichni učitelé se zbláznili, neustále nás vyvolávali a otravovali s písemkami. S Vandou jsme zhodnotily náš gympl jako ten nejhorší (ačkoli Vanda na jiný nechtěla...), naše rodiče jako ty nejpříšernější a naše blížící se odloučení jako to nejsmutnější. Bylo tedy nezbytně nutné už konečně vymyslet rozumný plán, jak celou tu hroznou situaci vyřešit, a to rovnou ve všech směrech.

Pár dní nato jsem mámě napsala zprávu, že chceme jít po škole s Vandou do obchoďáku a jestli by mě tam pak nevyzvedla. Volala do minuty. Strašně řešila, proč prý se chceme zase courat po krámech, že bychom mohly trávit čas nějak líp, a jestli nemám na další den hodně učení a blebleble a blebleble. Zkrátka jako vždycky. Nakonec ale souhlasila, a dokonce slíbila, že mě i odveze.

Asi hodinu jsme jen tak bloumaly po krámech, a když už nás bolely nohy, zachránila nás cukrárna. Dala jsem si tiramisu a latté – s kofeinem, samozřejmě! Naším by se to nelíbilo, protože když už se mi doma občas podařilo vyžebrať kafe, muselo být jediné bez kofeinu... Tady jsme byly bez rodičů, tím pádem dost starý na to, abychom si daly normální latté. Nádhera!

Konečně dost času i klidu na to, abychom celou tu naši situaci rozebraly horem dolem. Chvíli to trvalo, ale nakonec se nám podařilo „upéct“ naprosto skvělý plán.

Rozhodly jsme se, že na podzim tajně utečeme do Prahy, kde mají Vandini rodiče byt po babičce. Aspoň pár dní zase spolu a bez dohledu rodičů! A hlavně tu byla naděje, že se třeba Vandina máma a táta umoudří, protože pochopí, že ona na nové adrese žít nechce, a celá rodina se z Brna zase vrátí zpátky. Navíc jsme si namlouvaly, že nás pak konečně začnou brát vážně a nebudou se k nám pořád chovat jako k malým dětem.

Dokonce jsme vybraly i konkrétní datum. Jako nejideálnější den se pro náš útěk jevil **čtvrtek 29. října**, protože začínaly podzimní prázdniny. Hned mě napadlo, že alespoň nebudu muset třicátého do „prdelákova“, což bych, jako každý poslední pátek v měsíci, stoprocentně musela.

Zdálo se mi to tenkrát všechno jako skvělý nápad a věřila jsem, že bude snadné tenhle dokonalý plán uskutečnit. Už jsme se těšily, jak budeme v Praze chodit na kafička...

Máma se sice při mém vyzvedávání tvářila jako kakabus, ale to mi dobrou náladu zkazit nemohlo. Myslela jsem na to, že Vanda odjede do Brna jen na krátkou dobu, protože po našem výletu v Praze dostanou její rodiče rozum a Vandina rodina se vrátí zpátky domů.

ROZHODUJÍCÍ HÁDKA

Mámu bohužel špatná nálada nepřešla ani večer a začala mi vyčítat všechno možné. Tyhle chvíle jsem vážně nesnášela! V hloubi duše jsem věděla, že má svým způsobem pravdu (tedy alespoň v něčem), ale stejně mi přišlo, že všechno zveličuje a přehání. Vlétla do mého pokoje jako fúrie a začala ze skříně vyhazovat špinavé věci.

„Nemohla bys to házet všechno rovnou do koše na prádlo? Já se tím pak musím přehrabovat, když chci prát. To hledání tvých špinavých hadrů mi pak zabere zbytečně spoustu času. Kdyby to tak dělal každý z nás, nestíhala bych nic jinýho!“ V tu chvíli vytáhla špinavou ponožku zpod peřiny a vypadalo to, že exploduje. Jenže neexplodovala. Výbuch na mě teprve čekal. Předtím ještě doběhla pro podnos a začala v mém pokoji sbírat veškeré použité nádobí a obaly od jídla.

Když objevila druhý box se svačinou, zařvala: „Proč ti ty svačiny ksakru dělám?! Umíš si spočítat, kolik je to práce za celý rok a kolik peněz vyhazujeme zbytečně? A co vlastně ve škole teda jíš?“

Pokřčila jsem rameny: „Koupím si občas něco v bufetu.“

„Zdá se,“ opáčila ona, „že máš dost peněz, když si takhle žiješ! Od teď si teda pořádně rozmysli, až za mnou zase přijdeš, že něco potřebuješ!“

Pak jsem si ještě vyslechla, že mě samotnou udělat nic nenapadne, když už to po mně chce ona, mám vždycky dost

času, a že vlastně předpokládám, že si to nakonec udělá sama. Tím mě docela naštvala, protože ač to ostatní pravda byla, skutečně to nedělám proto, aby to nakonec udělala ona!

Tak jsme se začaly hádat a já jí při tom vyčetla snad úplně všechno. Od toho, že mají raději Honzu, po to, že mi vůbec nerozumí, a nakonec i to, že na nás nemají čas. Pořád řeší práci a doma chtějí mít akorát klid.

Vůbec jsem nečekala, že se rozbere. Bylo mi to pak všechno líto, a tak jsme nakonec brečely obě. Já se omlouvala za to, že jsem drzá a nepopíratelně i líná, a mamce bylo líto, že jí občas prasknou nervy. Hladila mě po vlasech a tiskla k sobě.

A jak jsme si při tom objetí říkaly, že jsme to jedna ani druhá tak nemyslela, napadlo mě, že jí udělám radost, když půjdu na tu terapii. Aspoň uvidí, že už jsem velká a že se sebou chci začít konečně něco dělat.

Dva dny nato jsem seděla u Marcely v obýváku, a aniž bych to tušila, začal se tím celý ten můj neuvěřitelný příběh...

TERAPIE

Marcela byla docela milá ženská, jen na to, že chodily s mámou do třídy, vypadala o dost starší. Vzhledem k věku jsem předpokládala, že se o anorektičku nejedná, ale být tak o třicet let mladší, myslela bych si to. Táta by řekl, že „vážila třicet kilo i s postelí“.